

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **SÜD, s. r. o.**, se sídlem v Lechovicích 48, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2005, čj. 7913/04/FŘ 130 a čj. 7940/04/FŘ 130, o kasačních stížnostech žalovaného proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2006, čj. 31 Ca 112/2005 - 32 a čj. 31 Ca 113/2005 - 33,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 157/2006 a sp. zn. 8 Afs 36/2007 **se spojují** ke společnému projednání a rozhodnutí. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 8 Afs 157/2006.
- II. Rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2006, čj. 31 Ca 112/2005 - 32 a čj. 31 Ca 113/2005 - 33, **se zrušují** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutími ze dne 7. 6. 2005, čj. 7913/04/FŘ 130 a čj. 7940/04/FŘ 130, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti platebním výměřům Finančního úřadu ve Znojmě (správce daně) ze dne 6. 8. 2004, čj. 88428/04/346914/1444 a čj. 88429/04/346914/1444, kterými byla žalobci dodatečně vyměřena spotřební daň z piva za zdaňovací období listopadu 2000 ve výši 2058 Kč a spotřební daň z vína za zdaňovací období února 2000 ve výši 8112 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobami u Krajského soudu v Brně, který rozsudky ze dne 1. 6. 2006, čj. 31 Ca 112/2005 - 32 a čj. 31 Ca 113/2005 - 33, zrušil napadená rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správce daně a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v obou rozsudcích shodně uzavřel, že napadená rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, protože z nich není seznatelné, z jakých konkrétních důkazů, jichž se žalobce dovolával, správce daně vycházel, jak je hodnotil, které osvědčil jako skutečné důkazy a které nikoli, a jakou důkazní sílu jim přisoudil a proč považuje námitky žalobce vztahující se k předchozímu postupu správních orgánů za liché, mylné či vyvrácené.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti (prakticky shodným) rozsudkům krajského soudu (prakticky shodnými) kasačními stížnostmi. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí popř. jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel navrhl spojení samostatných kasačních stížností proti specifikovaným rozsudkům Krajského soudu v Brně ke společnému projednání, neboť spolu skutkově souvisí. Samostatné projednání jednotlivých kasačních stížností je dle stěžovatele v rozporu s principem procesní ekonomie. Stěžovatel uvedl, že spojení věcí navrhoval již v řízení před krajským soudem, což však krajský soud nereflektoval. V důsledku toho pak shledal předložený spisový materiál neúplným a zrušil rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost. Stěžovatel namítl, že žádné zákonné ustanovení stěžovateli neukládá, s ohledem na hospodárnost řízení, vést úplný samostatný spis k jednotlivým zdaňovacím obdobím na jednotlivých daních. Krajský soud byl stěžovatelem o existenci spisového materiálu informován nejen ve vyjádření k žalobě, ale i v připojeném seznamu spisového materiálu. Problémy se spisovým materiálem byly způsobeny postupem krajského soudu, který se nezabýval žádostmi stěžovatele o spojení žalob ke společnému projednání. V tomto postupu krajského soudu stěžovatel spatřuje jinou vadu řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Dále stěžovatel namítl, že krajský soud neodůvodnil, co jej vedlo ke zrušení rozhodnutí správce daně (rozhodnutí Finančního úřadu ve Znojmě), resp. v čem je spatřován nedostatek důvodů rozhodnutí vydaných tímto správcem.

Současně má stěžovatel za to, že v souvislosti s důkazními prostředky vztahujícími se k činnosti celních orgánů a uplatněnými odvolacími důvody nemůže obstát závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele. Krajský soud sám konstatoval, že důkazní prostředky, na něž se odvolává účastník v žalobách, a týkající se činnosti celních orgánů, jsou obdobné námitkám uplatněným v průběhu odvolacího řízení. Odvolací a žalobní námitky tedy nebyly shodné. Pokud pak krajský soud ve svých rozsudcích citoval z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele, citoval vytrženě z kontextu těchto rozhodnutí. Tyto citace navozují dojem, že rozhodnutí stěžovatele jsou formulována velmi obecně a že se nevypořádal s odvolacími námitkami. Stěžovatel však namítl, že se ve svých rozhodnutích, v souladu s § 50 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvoláních a jeho rozhodnutí obsahují i vyjádření ke všem navrhovaným důkazům. Stěžovatel rovněž namítl, v intencích nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 337/99 a sp. zn. I. ÚS 654/03, že napadené rozsudky krajského soudu byly vydány v rozporu s postulátem předvídatelnosti soudních rozhodnutí jako aspektu práva na spravedlivý proces. Opřel se přitom mj. o předchozí rozsudky krajského soudu sp. zn. 30 Ca 56/2003 až 30 Ca 60/2003, v nichž tento soud nedospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudky krajského soudu zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ve vyjádření ke kasačním stížnostem ztotožnil s právním názorem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasačních stížností. Krajský soud podle jeho názoru popsal zcela jasně důvody, které jej vedly k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že žádný z předložených spisů neobsahoval v úplnosti soustředěný spisový materiál, který měl být podkladem pro vydání rozhodnutí a proto jsou nepřezkoumatelná i rozhodnutí správce daně. K námitce stěžovatele o předvídatelnosti rozhodnutí uvedl, že to byl naopak stěžovatel, kdo vydáním rozhodnutí toto právo porušil.

Dříve, než Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení důvodů obsažených v kasační stížnosti, zkoumal návrh stěžovatele na spojení věcí stejných účastníků řízení napadlých u tohoto

soudu k osmému a sedmému senátu. S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud již ve většině věcí zmiňovaných stěžovatelem rozhodl (srov. rozsudky ze dne 21. 6. 2007, čj. 7 Afs 213/2006 - 70, ze dne 10. 4. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 85 a ze dne 24. 8. 2007, čj. 7 Afs 211/2006 - 60, všechny dostupné na www.nssoud.cz), spojil osmý senát ke společnému projednání a rozhodnutí (§ 39 odst. 1 s. ř. s.) pouze věci uvedené ve výroku I. tohoto rozsudku.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasačních stížností v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadená rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnosti jsou důvodné.

Stěžovatel především namítl, že krajský soud zrušil jeho rozhodnutí i předcházející rozhodnutí správce daně pro nepřezkoumatelnost, aniž by z jeho rozsudků byl zřetelný důvod této nepřezkoumatelnosti. Otázkou nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (srov. např. v rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz) a na svá předchozí rozhodnutí v podrobnostech pro stručnost odkazuje.

Ze soudních spisů vyplynulo, že ačkoliv se rozsudky krajského soudu zabývají důvody, pro které byla zrušena rozhodnutí stěžovatele, zcela v nich chybí odůvodnění výroků II., tj. zcela chybí skutkové či právní důvody, které vedly krajský soud ke zrušení platebních výměrů. Soud tak dospěl k závěru, že pokud se krajský soud ve svých rozsudcích nevyjádřil, proč zrušil i rozhodnutí správce daně, zatížil své rozsudky nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Zákon i ustálená judikatura vyžadují, aby z odůvodnění rozhodnutí bylo seznatelné, proč soud považoval námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí a proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené. S absencí výše uvedených náležitostí spojuje judikatura nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudky krajského soudu trpí nepřezkoumatelností, neboť v nich nelze nalézt zdůvodnění jednoho z jeho výroků [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Dále stěžovatel namítl, že jedním z důvodů, pro které krajský soud zrušil jeho rozhodnutí jako nepřezkoumatelná, byla skutečnost, že nepřiložil k vyjádřením k žalobám celé správní spisy. Krajský soud v napadených rozsudcích uvedl, že listiny, které byly třeba k posouzení věci, nebyly součástí předložených spisů a rovněž, že žádný z dosud předložených spisů neobsahoval úplný spisový materiál, který měl být podkladem pro vydání napadených rozhodnutí. Z tohoto zjištění pak dovodil, že „*sama o sobě by tato skutečnost byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů uvedených v § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.*“. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil (srov. např. rozsudek ze dne 10. 4. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 85, www.nssoud.cz), že jakkoliv nelze, v případech věcí souvisejících a lišících se pouze různým zdaňovacím obdobím, na jedné straně dovozovat povinnost stěžovatele předložit úplný spisový materiál ke každé projednávané žalobě, je nutné, pokud co do rozsahu předkládaného správního spisu odkazuje na jiné věci projednávané stejným soudem, aby zcela konkrétně uvedl, součástí kterého soudního spisu jsou ty které rozhodné důkazní prostředky. Na krajském soudu nelze bez dalšího žádat, aby z nekonkrétních odkazů na jiné soudní spisy dohledával součásti správního spisu rozhodné v předmětné věci. Na tomto právním názoru setrvává Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci.

Stěžovatel brojil také proti závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti, k němuž krajský soud dospěl s odkazem na nedostatečnost obsahu odůvodnění. Nejvyšší správní soud posuzuje dostatečnost odůvodnění z hlediska kritérií, které v totožné věci téhož stěžovatele

vyložil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74 (www.nssoud.cz). Z něho vyplývá, že minimální obsah odůvodnění odvolání nelze paušálně definovat, neboť je nutné vždy vycházet z kontextu věci. Odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného tomuto požadavku odpovídají - obsahují nejprve shrnutí podstatných skutečností z dosavadního stavu řízení v dané věci a dále se věnují rozboru jednotlivých odvolacích námitek. Lze přisvědčit stěžovateli, že z části odůvodnění (předposledního odstavce na str. 7 rozhodnutí žalovaného), které krajský soud ve svých rozsudcích citoval, není možné učinit bez dalšího závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že není možné odhlédnout ani od skutečnosti, že prakticky shodná rozhodnutí stěžovatele v obdobné věci byla předmětem meritorního přezkumu Krajského soudu v Brně, a to pod sp. zn. 30 Ca 56/2003 až 30 Ca 60/2003, přičemž krajský soud k závěru o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí nedospěl.

Nejvyšší správní soud shledal napadené rozsudky krajského soudu nepřezkoumatelné. Proto je podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku vázán [§ 110 odst. 3 s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu